

ansættelserne, maa ganske væsentlig rettes til Landsoverskatteraadet. Efter den Skatteforfatning, vi har, er det ikke Finansministeriet, der fører den egentlige Kontrol i Enkelthederne med Skatteansættelserne. Den er henlagt til Landsoverskatteraadet. Ganske vist kan Finansministeriet forlange visse Ansættelser og visse Grupper af Ansættelser taget op til fornyet Overvejelse af Landsoverskatteraadet, men heller ikke mere. Men jeg for mit Vedkommende nærer fuld Tillid til Landsoverskatteraadet og til, at den Kritik, som det øver, er tilstrækkelig skarp og ogsaa tilstrækkelig upartisk, og jeg maa sige, at det bestyrkes jeg i ved at se de mange Klager, der fra forskellige Samfundsklassers Side, først navnlig fra Landboernes, senere navnlig fra Byerhvervenes Side, er fremkommet overfor Landsoverskatteraadet; denne Kritik er bestandig gaaet ud paa, at Landsoverskatteraadet var saare skarpt i sin Bedømmelse af disse Forhold. I alt Fald er det min Opfattelse, at Landsoverskatteraadet har udført sin Funktion paa en anerkendelsesværdig Maade og paa ingen Maade har ladet det mangle paa fornøden Kritik, og det, hvad enten man ser hen til Byerhvervene eller Landbrugserhvervet.

De Nedsættelser, der er foregaaet indenfor Postetaten med Hensyn til de ansattes Antal, er, som det vil være alle bekendt, fremkommet efter Postsparekommissionens Forslag. Det blev fremstillet saaledes, som om det var Finansministeren, der havde paatvunget Trafikministeren disse Nedsættelser. Alle ved, hvorledes den virkelige Sammenhæng er: at det er i Henhold til Postsparekommissionens Indstilling, de er foretagne. Men naturligvis har jeg som Finansminister i høj Grad billiget, at man gjorde de fornødne Bestræbelser for at tilvejebringe Balance paa Postvæsenets Budget.

Endelig skal jeg til det ærede Medlem Hr. Rode sige, at hans Ræsonnement med Hensyn til Skatteprocenten til næste Aar kan jeg ikke følge ham i. Jeg har naturligvis ikke villet overtage nogen som helst Forpligtelse med Hensyn til, hvilke Skatteprocenter jeg agter at foreslaa i de Skatte love, jeg skal fremsætte Forslag om til Efteraaret. Men selv om Skatteprocenterne da skulde blive noget lavere — hvad jeg og vi alle maa haabe, det kan blive muligt at gøre dem —, fastholder jeg alligevel min Betragtning, at Statskassen ikke vil lide noget Tab ved den Ordning, der er blevet tilladt; thi en haardhændet og doktrinær Gennemførelse af Skatteansættelsesprinciperne i Aar vilde have ført til Ruin for en

Mængde næringsdrivende, og dette vilde have bibragt ikke alene Samfundet, men ogsaa Statskassen meget betydelige Tab.

Pitzner: Da vi havde Finansloven til første Behandling, berørte jeg Spørgsmaalet vedrørende Statsydelsen til Hans Majestæt Kongen. Jeg udtalte da, at hvis man betragtede Kongen som Statens første Embedsmand, saa var han den eneste Embedsmand, der ikke havde faaet noget Dyrtidstillæg, og at jeg skønnede, at det var paakrævet, at der blev ydet Hans Majestæt et saadant. Der er for mig noget meget utiltalende ved den Maade, hvorpaa denne Sag er blevet drøftet her. Jeg synes, det ligger saa lige til, som Forholdene er, at dette Ændringsforslag om en Ydelse til Hofholdningen er sat ind i Aar. Det er blevet udtalt, at det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, var tvunget til at gaa med til dette Ændringsforslag. Det er i høj Grad fejlagtigt, idet det fremgaar af det, jeg har sagt, at vi paa et meget tidligt Tidspunkt selv har udtalt, at vi skønnede, at det var nødvendigt, at der fandt en saadan større Ydelse Sted til Hofholdningen. Naar der fra det ærede Medlem Hr. Rode er rettet den Bebrejdelse til Ministeriet, at det har været daarlige Raadgivere for Hans Majestæt, saa vil jeg rette den samme Anke mod det tidligere Ministerium, som Hr. Rode var Medlem af. Den Gang kom der nemlig til Finansudvalget et Andragende om at yde Tilskud til Hofholdningen, fordi Lønningerne og Udgifterne var steget i høj Grad; men det skete paa den Maade, at Sagen skulde gennemføres indenfor lukkede Døre. Spørgsmaalet maatte ikke komme frem, medmindre samtlige Partier havde tiltraadt en saadan Ordning. Jeg mener, at det er det Ministerium, som behandlede Sagen paa den Maade, der har været daarlige Raadgivere for Hans Majestæt, idet denne Sag saa sikkert ikke behøver at skjules.

Der er blevet fremhævet, at Anvendelsen af det foreslaaede Beløb ikke er blevet specificeret. Den Finansminister, der fremlagde det tilsvarende Forslag forrige Aar, Hr. Brandes, specificerede ganske nøjagtigt de meget store Stigninger, der har været paa Kongens Budget, saa nøjagtigt, at der for mig ligefrem var noget anstødeligt i, at han gik saa vidt. Han gik saa vidt — ærede Medlemmer skal lade være med at le, for de Herrer ved ikke, hvad der er blevet sagt —, han gik saa vidt, at han nævnte de personlige Udgifter.